ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη**

Όλα τα ΄χαμε φέτος στο σπίτι: εγώ πανελλήνιες, εγχειρίστηκε η μάνα μου, πέθανε η γιαγιά. Και τώρα με την επιδημία, με τον κορωνοϊό, κρεμάσανε και τον πατέρα μου από τη δουλειά, αναστολή σύμβασης, πώς διάολο μέσα τους το λένε. Για όσο θα΄ χουμε αυτή την κατάσταση, ο μπαμπάς δε θα δουλεύει. Και δε θα πληρώνεται. Δανειστήκαμε πάλι από τη θεία τη Μαρία, ένας θεός ξέρει πώς θα τα ξεπληρώσουμε. Θα πάρουμε, λέει, 800 ευρώ βοήθημα, να ζήσουμε μέχρι τέλη Απριλίου. Το φροντιστήριο έχουμε να το πληρώσουμε δυο μήνες, δύο μαθήματα που πάω δηλαδή, πού λεφτά για περισσότερα, στα υπόλοιπα ό,τι κάνω με το σχολείο και μοναχή μου… Φοβάμαι μην καταλήξουμε πάλι να τρώμε από το συσσίτιο, όπως τότε με την κρίση. Μας είπανε ότι πάει, πέρασε η κρίση, αλλά και τούτο δω πάλι που περνάμε, κρίση δεν είναι κι αυτό, πώς αλλιώς να το πεις…

Από το φροντιστήριο κανονίσανε για τηλεμάθημα, αυτό με το skype, η Ματίνα που έχει

κάμερα στον υπολογιστή το δοκίμασε. Την πρώτη φορά είχαμε πάει κι εμείς σπίτι της, εγώ κι η Αριστέα, οι τρεις οι φιλενάδες μαζί, όλες στην ίδια γειτονιά μένουμε. Πώς και πώς το περιμέναμε, αλλά τζίφος... Πανικός και τζέρτζελο και πολύ κακό για το τίποτα. Τη μία στιγμή βλέπαμε θολά, την άλλη έπεφτε το σύστημα. Πήγαμε καναδυό φορές ακόμα, μετά, όμως, άρχισε η απαγόρευση της κυκλοφορίας. Σ΄ όσους δεν έχουμε κάμερα, μάς στέλνουνε κάτι επαναληπτικά, να τα λύνουμε και να τα επιστρέφουμε για διόρθωση. Ο μπαμπάς μουρμουρίζει, λέει ότι όλα αυτά είναι για να μάς τρώνε τα λεφτά κι ότι μάθημα από μακριά δε γίνεται.

Μας έστειλε μέιλ κι η διευθύντρια του σχολείου, να μπούμε στο sch.gr, να βγάλουμε κωδικούς, ότι θα γίνει τηλεμάθημα κι απ΄ το σχολείο. Άλλος χαμός εκεί. Από προχτές προσπαθώ να μπω, για μένα και για τ΄ αδέρφια μου, να βγάλω κωδικούς, και δεν μπορώ να μπω. Έχει φρακάρει το σύστημα, είπε η μαμά του Περικλή, που είναι καθηγήτρια και ξέρει απ΄ αυτά. Χαρά στην υπομονή της. Κάθεται με τον Περικλή και τον διαβάζει πρωί – απόγευμα κι έπειτα, ο καλότυχος, κάνει διάλειμμα, χαλαρώνει, παίζει και αρμόνιο, να ξεφεύγει λίγο. Δε θα τους έλεγες και λεφτάδες, αλλά είναι μορφωμένοι οι γονείς του Περικλή και τα υποστηρίζουνε τα παιδιά τους, τα ΄χουνε από κοντά. Τέτοια παιδιά, πάντα τα ζήλευα. Όταν διαβάζουνε, τα καταλαβαίνουνε αμέσως όλα, τα κατέχουνε, θα γράψουνε στις εξετάσεις, θα μπούνε σε καλές σχολές, δεν έχουνε ανάγκη.

Εγώ να δω τι θα κάνω. Έχω βρει το μπελά μου, τα μπερδεύω πάλι, ώρες ώρες πάει να μου φύγει το κεφάλι, κόμπος το στομάχι μου απ΄ την αγωνία. Πώς έχω μπλέξει έτσι, γαμώ το φελέκι μου... Πάνω που το ΄χα στρώσει το πράγμα, το ΄χα βάλει σε μια σειρά, για πρώτη φορά στη ζωή μου απόχτησα αυτό που λένε υπευθυνότητα, με βλέπανε οι γονείς μου και λέγανε αγνώριστη, αγνώριστη, τους είπε κι ο φιλόλογος στο σχολείο ότι είμαι φιλότιμη κι εργατική και κάνω σοβαρή προσπάθεια... Ήρθε ο κορωνοϊός και μας τα ΄κανε όλα μπάχαλο, διαλύθηκε η ζωή μας απ΄ τη μια στιγμή στην άλλη. Και να δεις που τις πρώτες μέρες εμείς τα παιδιά γελάγαμε και λέγαμε σούπερ, το ΄χαμε δει διακοπές ένα πράμα... Γρήγορα, όμως, σφίξανε οι κώλοι. Εμένα και τ΄ αδέρφια μου μάς κλειδαμπαρώσανε μέσα, ο μπαμπάς απαγόρεψε αυστηρά να βγαίνουμε, πριν κι από την απαγόρευση κυκλοφορίας που έβαλε το κράτος. Για τη μαμά, είπε, μετά την εγχείριση είναι αδύναμη, πώς το λένε, υψηλού κινδύνου, μην της φέρουμε κάνα μικρόβιο και τη στείλουμε στον άλλο κόσμο την κακομοίρα...

Μύλος γίνεται εδώ μέσα. Σε δυομισάρι μένουμε, ο μικρός με το μπαμπά στο χολ, που πριν το είχαμε καθιστικό, κοιμούνται στον καναπέ, εμείς οι κοπέλες στο δωμάτιό μας, εκεί που κοιμόμασταν και τα τρία αδέρφια παλιά, η μαμά στην κάμαρά της, μόνη και αδυνατούλα στο διπλό κρεβάτι. Σαν μεγαλύτερη, βοηθάω τον μπαμπά και στο μαγείρεμα. Δεν παραγγέλνουμε

πια τίποτα απέξω, πρέπει να κάνουμε οικονομία. Αδειάζουμε σιγά σιγά ό,τι έχουν τα ντουλάπια, ζυμαρικά, ρύζια, κανένα όσπριο, ντοματάκια κονκασέ για καμιά σάλτσα. Αυτά που ΄χαμε πάρει κι εμείς εδώ και δεκαπέντε μέρες, που έτρεχε όλος ο κόσμος κι είχανε αδειάσει τα ράφια στα σούπερ μάρκετ, ούτε πόλεμος να ήτανε. Και κάτι γάλατα κονσέρβα, δεν πίνονται τα άτιμα, ζεστά, κρύα, αραιωμένα, ακόμα και με κορνφλέικς να τα βάλεις, χάλια είναι.

Σηκώνομαι απ΄ τις εφτά, μην και καταφέρω να λύσω τις ασκήσεις στον υπολογιστή, και δεν προλαβαίνω ποτέ να τελειώσω και μετά πάει για το βράδυ. Με τ΄ αδέρφια μου όλη μέρα μες τα πόδια μου, δε γίνεται δουλειά. Ο μικρός κάθεται καναδυό ώρες και με τη μαμά, του διαβάζει παραμύθι, παίζουνε επιτραπέζια, αλλά παραπάνω δεν αντέχει, η φωνή της σβήνει, βουλιάζει πάλι στα μαξιλάρια. Κι έπειτα ο Λευτεράκης τριγυρίζει όλη μέρα μες το σπίτι σαν τη σβούρα και κάθεται ήσυχος μόνο στον υπολογιστή. Μπέιμπι σίτερ ο υπολογιστής κι εγώ να δίνω μάχη με τη Βερόνικα, να μ΄ αφήσει να διαβάσω, είναι πολυλογού η αδερφή μου, δε βάζει γλώσσα μέσα της…

Ο μπαμπάς τριγυρνάει συνέχεια στο μπαλκόνι, στα τρία μέτρα, πέρα δώθε, και καπνίζει, σαν το θεριό τ΄ ανήμερο. Ψήνει μοναχός του καφέ ελληνικό στο μπρίκι, όρθιος πίνει τον καφέ και καπνίζει σα φουγάρο. Μα δε θα πηγαίνει και δυο, δυόμισυ πακέτα την ημέρα… Σωροί τα αποτσίγαρα στις γλάστρες… Κατά τις δώδεκα το μεσημέρι, περνάει ο άλλος ο συνάδελφός του ο απολυμένος, ο κύριος Παντελής, και του φωνάζει από κάτω να κατεβεί, να πάνε μια βόλτα, καναδυό τετράγωνα πιο πέρα. Ο μπαμπάς πήγε μόνο μια φορά. Έχει άγχος για τη μαμά, εκείνη του λέει πήγαινε, αυτός τίποτα. Αύριο, λέει στον κύριο Παντελή και του κάνει με το χέρι γεια. Όσο που θα βαρεθεί κι αυτός και δε θα τον φωνάζει άλλο.

Πάλι καλά που υπάρχουνε και τα αστεία, λίγο να ξεχνιόμαστε. Μου ΄στειλε πριν λίγο η Παναγιώτα στο messenger ένα voice mms πολύ τρελό, σατιρίζει την κατάσταση με την καραντίνα. Η φωνή μοιάζει με τα επείγοντα μηνύματα, που έρχονται στα κινητά από το κράτος, από αυτήν την πολιτική προστασία, πώς τη λένε, που σφυρίζουνε και λένε μετά προσοχή και τέτοια… Το τι λέει όμως, για πλάκα, είναι το κάτι άλλο…. Θα μείνουμε, λέει, μέσα και θα κάνουμε όλη μέρα σεξ, δεν το λέει έτσι, βέβαια, το λέει χοντρά, πολύ χοντρά… Φόρα παρτίδα οι χοντροκουβέντες όλες, τρελάθηκε η αδερφή μου, πολλά δεν τα ΄χε ξανακούσει και με ρώταγε μετά τι είναι τούτο και τι είναι κείνο, πάψε και συ, της κάνω, ακόμα δε βγήκες από τ΄ αβγό, δευτέρα γυμνασίου και μου θες και λεξιλόγιο…

Κατουρήθηκα στο γέλιο, αλλά μετά σκέφτηκα αυτό που έλεγε στο τέλος, να υπακούμε, να είμαστε καλά παιδιά, μέχρι που να ξυπνήσει ο Παπαδόπουλος και να ΄ρθει ξανά να μάς

κυβερνήσει. Παπαδόπουλος παναπεί χούντα, δικτατορία, ρε φίλε, να πέφτει η σφαλιάρα σύννεφο και συ να κάθεσαι προσοχή και να τις τρως. Κακό πράμα κι αυτό. Λες να πηγαίνουνε κατά κει τα πράματα; Σ΄ αυτά που ζήσανε οι παπούδες και οι προπαπούδες μας, σ΄ αυτά να γυρίσουμε ξανά; Προσπαθώ να καταλάβω τι παίζει και ζαλίζομαι, τα χάνω. Γενικώς, αυτά τα λένε οι πολιτικοποιημένοι, για κυβερνήσεις και για μέτρα, για δικαιώματα κι αγώνες, να ΄μαστε μαζί κι όχι ο καθένας μόνος του. Εγώ δεν πολυενδιαφερόμουνα μέχρι τώρα, να πω την αλήθεια. Άκουγα στο σχολείο για διαδήλωση και για πορεία και όπου φύγει φύγει, δεν είμαστε εμείς για τέτοια μπλεξίματα... Να κοιτάς όσους κλείνει η πόρτα σου, έλεγε πάντα ο μπαμπάς κι η μαμά τον στραβοκοίταζε. Να δούμε τώρα που έμεινε άνεργος κι αυτόν ποιος θα τον κοιτάξει, εμείς τα τρία ανήλικα κι η μάνα μας, η ανήμπορη; Κι εγώ δεν είμαι, βέβαια, καλύτερη, το διάβασμά μου κοιτάω μόνο, φέτος, άντε και κανένα ομορφόπαιδο. Αλλά τις τελευταίες μέρες, μ΄ αυτά που ζούμε, μου ΄χουνε μπει ψύλλοι στ΄ αυτιά και κάθομαι και λέω μοναχή μου, ρε, μπας κι έχουνε δίκιο όλοι αυτοί οι μυστήριοι που ενδιαφέρονται για τα μεγάλα πράματα, τα λίγο ακαταλαβίστικα, που όλο λένε ν΄ αφήσουμε τον καναπέ και να ΄μαστε πιο δυναμικοί, να μην τα καταπίνουμε όλα αμάσητα;

Anyway, εμένα άλλο με καίει τώρα. Ίσα που την έψησα την ιστορία με το πρόσωπο, μετά από τόσο κυνήγι, ίσα που τον άρπαξα από τα νύχια της αλληνής, που είναι και μαζορέτα, και τον καπάρωσα, μπαμ, έσκασε ο άτιμος ο κορωνοϊός και μου τα θόλωσε τα νερά. Ένας κούκλος είναι, ο Χαρίδημος, τον σκέφτομαι και ξελιγώνομαι, και σοβαρός και μετρημένος κι ούτε που κάνει το νταή, αμάν πια, μ΄ αυτούς τους σφίχτες, δεν αντέχω, σε κοιτάνε κι είναι σα να θέλουν να σε δείρουν. Τώρα που το τσάκωσα, το γκομενάκι το πρώτο, χάσαμε επαφή. Αντί για γλωσσόφιλα παθιασμένα, τα λέμε απ΄ το τηλέφωνο. Μην πω και το άλλο το τρελό, μου ζήτησε χτες να φασωθούμε εξ αποστάσεως, ξέρουμε, τώρα, τα γνωστά, που ξεβρακώνεται ο καθένας στο χώρο του, μπροστά στο κινητό ή στην κάμερα, και η συνέχεια επί της οθόνης...

Δεν του ΄ριξα πόρτα στα ίσα, του τα μάσησα, αλλά δε θέλω καθόλου. Ας με πούνε και ξενέρωτη, σιγά, μαθημένα τα βουνά στα χιόνια. Το ΄χω συνηθίσει πια, έτσι με λένε οι πιο περπατημένες, από το γυμνάσιο με είχανε στη μπούκα, γιατί δεν ονειρευόμουνα να το κάνω με το γόη του σχολείου. Δε με κόφτει καθόλου για τις φαντασμένες. Το θέμα είναι τι θέλω εγώ, εγώ αν νιώθω άνετα. Εδώ, δεν έχουμε κάνει τίποτα παραπάνω από φιλί στο κοντινό... Κι έπειτα, τι θα γίνει, πορνοστάρ θα το παίξω στην τελική; Άσε που έχω ακούσει τα μύρια όσα, για κορίτσια που τα ΄χουνε βιντεοσκοπήσει και μετά τα εκβιάζουνε και τα κάνουνε ρόμπα στο ίντερνετ... Δεν τον κόβω τον δικό μου για τέτοιο φρούτο, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται... Κι αν βρει καμιά άλλη, πιο πρόθυμη, τέτοιο κουκλί που είναι, και μ΄ αφήσει στον άσο;

Μπάφιασα, μπάφιασα πια, και, σίγουρα, όχι από μπάφο... Τα ΄χω παίξει κανονικά και δεν το ΄χω με τις εκμυστηρεύσεις, να βγάζω τα σώψυχά μου, δεν ήμουνα ποτέ καλή σ΄ αυτά. Να πάρω σε καμιά γραμμή τηλεφωνικής βοήθειας; Και τι να τους πω; Για τον πατέρα μου που είναι άνεργος; Που δίνω πανελλήνιες και δεν μπορώ να στρώσω τον κώλο μου κάτω να διαβάσω; Έτσι είν΄ η μισή Ελλάδα, θα μου πούνε, τι θες, μωρή χαμένη... Ή να τους πω τα γκομενικά μου, να κουφαθούν οι ψυχολόγοι, ξέρω γω ποιος διάολος είναι κει κι απαντάει στη γραμμή, εδώ ο κόσμος καίγεται και το απαυτό χτενίζεται...

Ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται. Έτσι έλεγε η γιαγιά η Αρετή, η γιαγιά από τη μάνα μας, που ΄χω και τ΄ όνομά της. Γυναίκα με κουράγιο, όχι ψέματα, περήφανη, ξηγημένη και μέσα σ΄ όλα. Δασκαλεμένη, βλέπεις, από τη μάνα της. Άλλη γυναικάρα η προγιαγιά μου, είχε κάνει και αντάρτισσα στο βουνό, έχουμε και τη φωτογραφία, με το μάουζερ και τα φυσεκλίκια. Να τα, τα παραδείγματα στο σόι μου, γυναίκες με καρδιά, με το κεφάλι ψηλά. Αυτό πρέπει να κάνω τώρα κι εγώ. Να κάτσω να ηρεμήσω και να το σκεφτώ λογικά. Να βρω κουράγιο από μέσα μου, από τον εαυτό μου. Να φέρω στο μυαλό μου ανθρώπους με τσαγανό, να πω τι θα κάνανε τώρα αυτοί, αν ήτανε στη θέση μου. Σίγουρα, δε θα κλάνανε μέντες με την πρώτη στραβή... Είμαι κι εγώ άξια να σταθώ όρθια! Κι έπειτα, δεν έχει έρθει και το τέλος του κόσμου. Στο κάτω κάτω, άμα ζοριστώ πολύ, αφήνω τις ντροπές στην άκρη, παίρνω την κολλητή μου στο κινητό, έτσι κι αλλιώς τα λέμε όλη μέρα, και της ανοίγω την καρδιά μου. Τι θα πάθουμε, βρε αδερφέ, αν ανοίξουμε μια μικρή χαραμαδούλα, τόση δα, κι αφήσουμε κάποιον που αγαπάμε να δει λίγο μέσα μας; Πόσο μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος μες τη μοναξιά και το φόβο;

Κέρκυρα, Μάρτης του 2020